

тържествено, като сщински генералъ и царъ. Свещеници, народъ, жени, мъже, ученици — всички излѣзли да посрещнатъ българската властъ. Камбанитъ звънѣли, свещеницитъ четѣли, пѣяли и благославяли, а юнацитъ гърмѣли въ въздуха.

Йонко Карагйозовъ прегърналъ Дюзтабанова като милъ братъ и способенъ войвода. Следъ общата радостъ и народната трапеза двамата храбри мъже възседнали конетъ и тръгнали да обикалятъ и прегледатъ позициитъ. На всѣкъде редницитъ ги приели съ радостъ и почетъ. Войводитъ давали на всички наредби и насърдчавали въ сполуката. Тѣ пждѣли страхливитъ и съ ножъ въ ржка гонѣли непокорнитъ.

Десетдневни боеве.

Турцитъ започнали да нападатъ върху новата държава още отъ 1-и май, когато въ Кръвеникъ дѣдо Филю обявилъ възстанието. Но тѣхнитъ нападения изпървенъ били слаби. По това време, както въ Севлиево, така и въ селата, имало голѣмо турско население. Повечето отъ турцитъ били служили въ турската войска, та били въоръжени и опитни въ боеветъ. Севлиевскитъ бееве свикали доброволци (башибозукъ) отъ селата и съ тѣхъ поискали да превзематъ укрепленията на възстаницитъ и да се вмъкнатъ въ „царството на раята.“ Тѣ се опитали съ пристѣпъ по всички устия на рѣкитъ, а особено при селата Душево, Градница и Дебнево, ала не сполучили. Защитницитъ храбро се отбранявали и не позволили на враговетъ да се доближатъ.

Като видѣли, че българитъ иматъ голѣма сила и че тѣ сж решени да мратъ за свободата си, севлиевскитъ бееве повикали помощъ отъ Ловечъ и